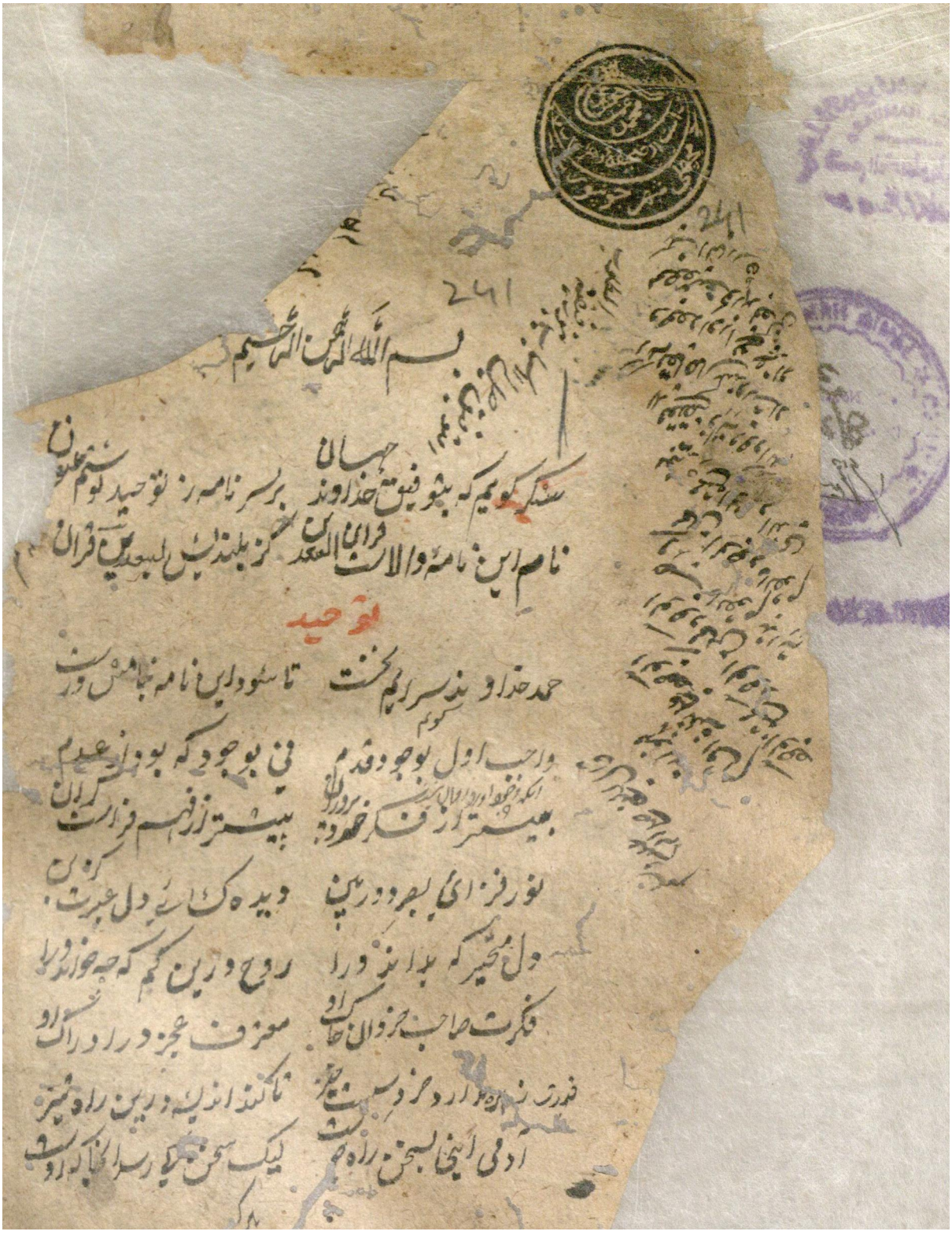
جامعہ ہمدرد یونیورسٹی
JAMIA HAMDARD
قسم المخطوطات
ہمدرد نگر نئی دہلی

UNMIGATED

JAMIA HAMDARD
CENTRAL LIBRARY NEW DELHI
No 306
Date 08.02.02

891.55138
K568

بسم الله الرحمن الرحیم

سخن کوییم که بتوفیق خداوند جهان
نام این نامه والات قرآن العدد این
بر سر نامه ز توحید نویسم عنوان
گنج بلند این بسعد بین قرآن

توحید

حمد خداوند سزا را کنم — تا شود این نامه بنامش ورنم
واجب اول بوجود قدم — فی بوجود که بود از عدم
بیشتر از فکر خرد در جهان — بیشتر از فهم فزاید بران
نور فزای بصر و دین — دیده کن ای دل عبرت بین
دل متحیر که بداند ورا — روح درین گم که چه خواند ورا
فکرت صاحب خردان کراو — معرفت عجز در ادراک اوست
قدرت او راه خرد بست تیز — تا نکند اندیشه درین راه ستیز
آدمی اینجا بسخن راه جست — لیک سخن چیست رسا تا که اوست

هر کس از دور آمده در کعبه ی ... معرفتش از همه پوشیده دی

رحمتش عدل در رهش انگیخته ... علتش موجبات در وبرده دم

کس نبرد راه بحقیقت او ... وربرد الا بشنو فیض او

هستی مانیست زهستی اوست ... هست بهستی او نیست زانکم کیست

هستی مانقش خیال از رخ اوست ... وان هم باغیت ما کیست

نیست شناسنده هستی مگر ... آنکه شناسنده را نیست ز هستی گذر

هست بهستی او هست هست ... هست بهستی خود و پیوسته هست

ثابت مطلق بصفات احد ... زنده و بیدار و به ایجاد ابد

بود در اول کس از و پیش نه ... ماند در آخر کس از و بیش نه

جاودنه را با ازلش کار نه ... نقش فنا با ابدش یار نه

هست و همیشه بود و نزارد زوال ... هم زخلل خانه و هم از خیال

گرد حدوث و حدثش راه نیافت ... لایزلی لم یتخذ آموزد جفت

غیرت غیر از قدرش در گریز ... پاک زامکان بتنزیه عزیز

نرخ نه بر ملکش دست قیاس ... خوض نتوان بود بسر گشت حواس

فطرت هستی به بر حسابیان صاف ... نقطه سبب غیز علم بر فراز

مهر عباس

نقش صورت کرد و بالا تنگ کرد بر فلک بی طبع حوالت نگرد

چون چرا نقش از تن آید کیست صورت را ز دروں آید

آنکه بی گنج رخایی و صور چون پرا بی گنج کند اینجا گذر

پاک را کو دید کی آید بخاک پاک تر از هر چه بگویند پاک

یک نفس را زو ده و دیگر مگیر زاری و نازاری ما زو مپذیر

دیدن حق کفت جان را بهجت شادی آنکس که بدید این گفت

دیدن روی تو از دم دروغ تا هم از دیده نماید فروغ

چشم بهجت بین که چون بگشود تا نگنجد جمله جهت از دیده دود

بسته جهان را بجهات و جفات هم ز مکان فارغ و هم از جهات

یابی اندر جا و بی همه جا و درون در همه جا و ز همه جا بیرون

راستی آرد بدو رستی که جوید راست شد درست آنچه کند چون راست

راست روی بر دو زی جان صلاح داد دو رستی بشکسته دلان

غم تو دیده کانرا بسپرد دل کتاب کم شد کانرا بگرم رهنمای

مونس هر دل که او غمگین بود محرم هر شب که چون بالین بود

هر چه نه او در حظ ما مولای او هر چه نه او بند ما فرمای او

روزی هر کس بر آنست و بس مدت روزی نه تهدید و پس

داد بلی